

KRIGSOVERSIKT, PR. 23/10-43.

ØSTFRONTEN er i voldsom bevegelse og en kan regne med en tysk motoffensiv og tre russiske deloffensiver. Det russiske gjennombrudd ved Kiev og det videre framstøt vestover var en alvorlig trusel mot tyskerne. Det trøt med å fange de tyske armeer i Dnjeprbuen i en felle og rulle sørfronten bakover mot elven Bug. Tyskerne måtte gjøre alt som sto i deres makt for å hindre en slik utvikling, og 18. november tok kampene på den ukrainske front en dramatisk vending. Etter å ha dratt sammen alle disponible stridsvogner, artilleri og motorisert infanteri gikk von Manstein til motangrep i stor skala langs en 25 km. bred front i Fastov - Shitomir-området, sørvest for Kiev. 8 divisjoner, hvorav noen nettopp ankommet fra Frankrike og Norge, deltok i angrepet. Det oppsto voldsomme kamper, og russerne måtte trekke seg tilbake under et kraftige tyske press. Shitomir ble gjenerobret av tyskerne, og det meldes nå om harde kamper i området ved Brusilov, ca. 60 km. øst for Shitomir og 70 km. vest for Kiev, og i området ved Tsjernobyl 20 km. nord for Shitomir. Foreløpig er det lykket for tyskerne å skape et pusterom for de armeer som befinner seg i Dnjeprbuen, men militære observatører mener at kampene som nå raser i Kievområdet vil komme til å avgjøre de tyske armeers skjeppe i Ukraina. Tyskerne trenger en helt avgjørende framgang i sin Shitomiroffensiv for å undgå de risikoer som truer dem. Halv framgang i en motoffensiv er ingen framgang i det hele tatt.

For å lette trykket sørvest for Kiev åpnet russerne en ny offensiv i området mellom Kievfram-springet og Dnjeprbuen, og de gikk over Dnjepr på bred front ved Tsjerkassy, hvis mål er å spreng en kile mellom de tyske angrepsstyrker ved Shitomir og de som opererer ved nedre Dnjepr. Det kjempes nå i Tsjerkassys gater og tyskerne kjemper med den ytterste forbitrelse.

I Hvitt Russland erobret russerne 18. november de to tyske nøkkelstillinger Retsjitsja og Korosten med storm, og opptok forfølgelsen av tyskerne i retning av Gomel, som nå så og si er inne-sluttet og står for fall. Russerne nærmer seg også det viktige kommunikasjonssentrum Mosyr i utkanten av Pripjetmyrene. Nord for Retsjitsja har russiske tropper gått over elven Beresina. Nord for Korosten har russerne erobret Ovrutsk og trenger nå inn i sumpmarkene vest for denne by. Vest for Korosten trenger russerne fram mot Orlovsk. Ovrutsk var tyskernes siste nøkkellstilling foran Pripjetsumpene. Alle jernbaneforbindelser mellom sør og midtfront er nå brutt. Pripjetsumpene beherskes av de russiske partisantropper, og de tyske styrker som under retretten mot vest har mistet kontakten med hovedstyrken, kan betraktes som redningsløst forlatt.

I Dnjeprbuen har den røde arme gjenopptatt operasjonene ved Krivoj Rog og Nikopol på bred front. Russerne har gått over jernbanelinjen Kremensjog - Snamenka og har nådd en linje ca. 40 km. nordøst for Snamenka. En annen russisk kolonne står omtrent like langt øst for denne by og rett nord for Krivoj Rog. Truslen mot tyskernes rygg i Tsjerkassyområdet betegnes som meget alvorlig. Den russiske offensiv i Dnjeprbuen finner sted etter en front på 200 km.

Rapporter tyder på at det også forberedes angrep mot Kherson og Nikolajev. Det er mye som tyder på at den russiske overkommando nå forbereder et nytt krafttak i Sør Ukraina for å kaste tyskerne tilbake til Bug og Dnjestr.

SØRFRONTEN. Meldingene fra Italia er fremdeles meget korte. Den 8. arme har foretatt et framstøt. Tyskerne har forskanset seg på en 20 km. bred front bak elven Sangro.

VESTFRONTEN. Natt til tirsdag ble Berlin angrepet av kjempstyrker av Lancaster- Sterlings og Halifaxfly. I et antall av ca. 1000. 2700 tonn bomber ble kastet. 20 fly savnes. Natt til onsdag ble det rettet et nytt storangrep mot Berlin.

SOVJETSAMVELDETS STYRKEBELTE.

Russerne har hatt veldige tap av mennesker og materiell i denne krigen. Soldater skorter det imidlertid ikke på, da Sovjetsamveldets veldige folkehav, med sine over 30 millioner ungdom under 30 år, er et utømmelig reservoar å tappe av. Det var her bare spørsmål om tid til å samle og å utdanne rekruttene. Men kan Sovjetsamveldet tåle de veldige materielle tap, var det mange som spurte engstelig i krigens første tid, da den velsmurte tyske krigsmaskin stormet fram over den russiske steppe. De pekte på ryktene om hungersnød i enkelte distrikter og knappheten på levnetsmidler og forbruksartikler, som gjorde seg gjeldende i Sovjetsamveldet i årene før krigen. De brukte også den militære utvikling i Finlandskrigen som bevis for russisk svakhet. Sin pessimisme mente de at den røde armés kampkraft måtte bryte sammen under de veldige slag som hitlerarmeen tilføyte den. Folk flest viste nok at det i Sovjetsamveldets veldige land-områder, som omfatter 1/6 av jordkloden, fantes uendelige resurser utenfor de tyske armeers rekkevidde. Spørsmålet var bare om disse tilganger kunne benyttes i den russiske krigføring. Det var overflod av kull, jern og alle de andre krigsviktige råstoffer, men hadde russerne maktet å bygge opp fabrikkene som skulle forvandle dem til tanks, fly og kanoner, og hadde de maktet å skape de kommunikasjonslinjer, som skulle bringe det fram til de russiske soldater ved frontene?

Det tyske felttog i øst gikk glatt i begynnelsen. Tyskerne erobret den russiske malmen ved Krivoj Rog og Nikopol - kullene og fabrikkene i Donetsbekkenet. Hitler erklært triumferende at den røde arme var slått, og at det var erobret 10 500 tanks og 18 000 russiske kanoner. Ifølge nazilederens påstand var disse tap uerstattelige for russerne da hadde mistet det store industriområdet i Donets. Altså var russerne slått i bunn og grunn, og Goebbels utbasunerte med brask og bram Hitler som alle tiders største feltherre. Men nå hendte det merkelige at den røde arme fortsatte å kjempe på tross av rikspressechef dr. Dietrich's bombastiske påstand om at den var tilintetgjort og det bare gjensto opprenkningsaksjoner. Tiden gikk og det tyske folk ble mer og mer forbauset over at en har som var slått kunne fortsette kampen. Den første russiske vinteroffensiv ga tyskerne en alvorlig påminnelse om at alt ikke var slik, som nazilederen ville ha det til, og den tyske soldat i øst fikk bittert erfare, at russerne manglet hverken tanks, granater, fly eller kanoner, som ankom til frontene i en stadig stigende strøm. Hjelpepengene fra England og U.S.A. kunne ikke gi noen rimelig forklaring på den våpenkraft som den røde arme utviklet. Det var derfor tydelig at russerne hadde maktet å løse den gigantiske oppgave å bygge opp et industrielt produksjonsapparat til utnyttning av Sibiriens utømmelige naturtilganger, på et minimum av tid.

En overmåte interessant forklaring på hvorfor den røde armés kampkraft ikke var brutt, etter at de vestlige industriområder i Donetsbekkenet var falt i tyskernes hender, gir den unge amerikanske student John Scott i sin bok "Hva gjør russerne bakom Ural" som nå er kommet på Bonniers forlag i Stockholm. Under depresjonen i Amerika i 1931 forlot Scott universitetet i Wisconsin, men fant alle veier stengte på grunn av arbeidsløsheten, selv for en ung mann med energi og foretaksomhet. Han dro ut i verden og kom til Sovjetsamveldet, hvor han tok jobb som sveiser på industrianleggene ved Magnitogorsk i Ural. Dette område som idag er russernes våpensmie og mektige militærarsenal. Han så byen forvandle seg fra et primitivt nybyggerisamfund til et av verdens største centra for stålproduksjon og annen tungindustri - midtpunktet i det fantastiske rustningsområdet. I 5 år levde han en russisk arbeiders liv. Han arbeidet, spiste og sov sammen med sine russiske kamerater, inntil han tok seg en russisk hustru og satte eget bo. Han slet med lærvillige russiske kamerater på skolebenken, frøs og svettet som de andre, og sto i kø for å få en brødbit i den varefattige butikken eller for å få trekt ut en tann. Han avanserte også smått om senn, inntil den tid kom da utlendinger ble mindre velsette av sovjetmyndighetene. I 1938 forlot han så, sammen med sin hustru, Magnitogorsk og reiste tilbake til sitt eget land.

Det er om sine inntrykk fra denne tiden, og om den veldige stålindustri som allerede før krigen på Stalins initiativ ble bygget opp ved og bortenfor Ural, John Scott beretter om i sin bok. Derborte mitt i verdens største land finnes nå et industriområde på 1 200 k. km., hvor naturen har plasert fantastiske rikdommer av jern, kull, kobber, aluminium, bly, asbest, mangan, pottaske, gull, sølv, platina, zink og olje. Enda i 20 årene var disse rikdommer stort sett urørt. Først i 30 årene ble de store industrialiseringsplanene virkelig gjort. Hitler kom til makten i Tyskland, og den tyske opprustning satte inn i et voldsomt tempo, fulgt av nazistenes utfordrende og brutale utenrikspolitik. De russiske ledere ble klar over at en ny verdenskrig ville bryte ut i løpet av få år. En usårbar basis for landets militære krafttilganger måtte bygges opp på så kort tid som mulig. Ledet av Stalins jernvilje gikk russerne igang med å bygge opp industriområdet bak Ural.

Man får gjennom skildringene i denne bok en forestilling om den historiske rekkevidde av det som skjedde, da Stalin for 15 år siden sendte de første arbeidsbataljoner dit for ut av den hårde jorden i disse fjærne ødemarker drive fram det som siden er blitt kilden til Sovjetsamveldets militære makt og nå holder på å skape om historien. Scotts bok gir også noe mer enn bare eksakte opplysninger og tallkolonner om produksjonsresultater m.v.. Den levendegjør for første gang begrepet Ural, som for de fleste mennesker i Vesteuropa er et like ukjent område som månen. Det at forfatteren selv har vært med i dette kjempemessige oppbygningsarbeid gir boka en virkelighetsnær og gripende karakter. Han var et lite hjul i det veldige maskineri som skapte denne rustningsgigant hvorfra det nå strømmer tanks, fly og kanoner som i en umotståelig bølge ruller mot Vesteuropa. Hemmeligheten ved de russiske framganger ligger skjult langt derborte i Ural.

Landet var eventyrlig rikt, men det var ikke ferdig til å ta imot de menneskemasser som trengtes for å bygge opp fabrikkene. Tvertom er det et land, som med sine lange og kolde vintre og sine korte og hete somre, måtte beseires i en hård og uavbrutt strid med den ugjestmilde naturen. Forfatteren taler et sted om "kampen for jern og stål". Det er også en ganske usentimental skildring av det som har foregått. Vanskelighetene var uhørt store, og fullbyrdelsen av dette jernarbeid kunne neppe skje under knussel med levende og dødt materiale. Begge deler ble stilt til disposisjon i en utstrekning som bar er mulig i et land med det russiske samfunns særegne kultur. Kjernen i arbeidsarmeene ble utgjort av utenlandske spesialister, unge og entusiastiske kommunister, samt forviste russiske teknikere. Omkring disse var det, i Magnitogorskdistriktet, gruppert en ditkommandert arme på 18 000 forhenværende kulakker og 20-35 000 forbrytere, for det meste tyver og prostituerte. De sistnevnte ble holdt adskilt fra de øvrige arbeidere. Strabadserne var uhørte, her som på de fleste andre stedene i den russiske kollektiviseringens og industrialiseringens felttog, og de materielle tilhøve var som oftest usle målt med veste-landsk målestokk. De utenlandske spesialistene fikk ofte høre at de var "bløthjertet". Sovjetsamveldet ble industrialisert med det russiske folks blod, svette og tårer.

Det russiske folk har lært seg ufattelig mye under denne hårde prosess. Det har blitt herdet og disiplinert, millioner av russere er blitt dyktige teknikere og soldater, de har lært seg å arbeide effektivt, å lystre ordrer og skjøtte sine egne ting, og å tie og lide uten klage om det er nødvendig. Sovjetsamveldet har råd til å sløse med sine ufattelige menneskereserver og sine uoverskuelige naturrikdommer. Oppbygningen av dette store industriområde betyr således intet mindre enn en revolusjonerende omveltning, ikke bare militært men også for den framtidige livsførsel i sovjetriket og for dets struktur. Scott er av den oppfatning, at Sovjetsamveldets centrum er iferd med sakte å forskyves østover, og om 20 år kommer det til å ligge på den andre siden av Ural. Denne prosess er påskynnet gjennom Hitlers felttog, som gjorde det nødvendig for russerne å flytte maskinene og arbeiderstammen fra Ukraina lenger øst.

I årene 1930-40 ble det oppført ca. 200 industrianlegg, og 56% av nasjonalinntekten ble i 1932 brukt til kapitalinvesteringer. I Magnitogorsk ble det i 1940 daglig produsert 5 000 tonn råjern, 6-7 000 tonn stål og mer enn 10 000 tonn jernmalm, foruten et utall andre artikler. I Solikamsk finnes kalifyndigheter som beregnes å inneholde 18 milliarder tonn. I Perm finnes Sovjetsamveldets største flyverksteder, absolutt usårlige. Ingen utlendinger slippes dit, og arbeiderne våger knapt å ta risikoen å reise til andre steder. Ved Nishni Tagil ligger jernbaneverksteder, som årlig bygger ca. 50 000 godsvogner. Noen få km. fra Magnitogorsk har man funnet veldige manganforekomster. Av oljefyndighetene blir det tilvirket en høyverdig flybensin, men skjønt Ural har den største enkelte oljekilde i verden, er distriktet alikevel fullstendig avhengig av oljen fra Kaukasus, som føres dit i en rørledning.

Kraftverkene i Ural produserte i 1934 2 milliarder kilowatttimer og produksjonen har antagelig siden da blitt fordoblet. Jernbanenettet er nå tilfredstillende. Et av de største problemer var kullforsyningen, som opprinnelig ble transportert den 3 000 km. lange veien fra Kuzbas i Sibiria. Nå hentes kullene fra Karaganda, som bare ligger 900 km. borte.

Industridistriktet har nå gjennom forflytningene under krigen vokset enormt. Der hvor det før lå ødemark, er det vokset opp byer, og langs jernbanelinjene strekker fabrikanleggene seg km. etter km. Under jordoverflaten arbeider hundretusenvis av arbeidere, travelt beskjeftiget med å grave ut de råstoffer, som i tur og orden skal forvandles til granater og kanoner, som skal øse død og fordervelse over hitlerbarbarene. Det er fantastisk utvikling som har funnet sted. 35 millioner russere har, i løpet av et par decennier, blitt flyttet fra pløgen og jorden til byene og fabrikkene. Ettingene til de gjennom århundreder fattige, misshandlede og sultne russiske bønder behersker nå enorme naturtilganger og har bygget opp et industrielt og militært maktapparat uten sidestykke. En maktfaktor som reddet Europas frihet og dets folk fra en grusom og blodig naziundertrykkelse, og i framtiden vil være med å bygge opp en rikere og lykkeligere tilværelse for alle jordens nasjoner og folkeslag.

- vvVvv -

VÆR FORSIKTIG NÅR DU DISTRIBUTUERER ILLEGALE AVISER. DET ER ANGIVERE OVERALT. Send avisa videre til en pålitelig kamerat når du har lest den. Den skal sirkulere og leses av mange.

TYSKE FREDSFØLERE.

Kjente tyskeres hyppige besøk i Stockholm og deres framganger i svensk sosialt liv og samtaler med forretningslivets spisser har vakt en viss oppmerksomhet. Hvilke ærender disse von-herrer er ute i, er det ikke vanskelig å jette seg til. News Chronicle behandler disse flittige turistreisere i en lederartikkel og skriver bl.a.: Von Cramm er en velkjent handelsreisende i nazikultur. Før krigen reiste han rundt fra hovedstad til hovedstad og viste sin charme og sine ferdigheter på tennisbanen, omtrent som hans landsmann Ribbentrop lot kundekretsen smake på champagne og frekkhet. Fyrst Bismarck var engang knyttet til den tyske ambassade i London og formådde der gjøre seg like så dårlig likt som sin chef herr Ribbentrop, hvilket sier en hel del.

åde fyrsten og tennisspilleren er slike typer, som det nazistiske Tyskland anser som gode representanter for den "hyggelige" tysker. Det er derfor ikke overraskende at de nå trasker omkring i Stockholm og utgir seg for å representere den militære og industrielle kaste i Tyskland, som har fått nok av nazismen. Deres yndlingshistorie synes å være at høyrelementene i det tredje rike ønsker å overta ledelsen og slutte fred med de allierte. De skremmer med bolsjevikspøkelset det vanvittige håp at de skal kunne formå England og U.S.A. til separatfred og dermed redde Nazi-Tyskland fra den truende undergang. Vi kan for det første ikke tro på disse sendebuds bonader. Hva mon grunnen er til at herrene Bismarck og Cramm så plutselig er blitt motstandere av nazistene og er villig til å kaste dem ut? Og om von Cramm virkelig bekjemper nazismen, hvorledes kan han da i trygghet vende tilbake til das Reich? Det skal bli interessant å se om Fyrst Bismarck også tenker å reise tilbake.

Men selv om det var sant at disse elegante foreldere har forrådt sine nazikamerater vil hverken England eller U.S.A. hjelpe den tyske arme og storfinans, som i det siste minutt forsøker å redde sitt eget skinn ved å si at de hele tiden har bekjempet nazismen, på tross av at det var dem som hjalp Hitler til makten. Det er mindre enn intet å si til fordel for en plan om å inngå en overenskomst med en tysker, som ønsker å bibeholde myten om den tyske armes uovervinnelighet, eller som vil tillate det tyske folk i dets helhet å undslippe de psykologiske følger av et fullstendig og ubestridelig nederlag. Et slikt nederlag er uomgjengelig nødvendig for Europas og verdens sikkerhet i framtiden og for ethvert håp om det tyske folks politiske gjenfødelse. Av disse grunner er svaret til enhver optimistisk tysk turist som kan dukke opp i Stockholm eller noen annen nøytral hovedstad, det motto som ble preget i Casablanca:

b e t i n g e l s e s l ø s k a p i t u l a s j o n .

- vvVvv -

HITLERS SOSIALISME I PRAKSIS.

At Hitler ikke er utaknemlig og vet å sette pris på og påkjønne den hjelp han har fått av den tyske storfinans og de storindustrielle kretser, viser en forordning som han nylig har utferdiget for å trygge at det veldige kruppkonsernet i framtiden fortsatt skal bli i familien Krupps eie. Foretaket har vært i familiens eie i 132 år og under denne tid "på en enestående måte hevet det tyske folks forsvarskraft", sier det tyske telegrambyrå. Konsernets eiere skal om hans familienavn ikke er Krupp, dog bare dette navn foran sitt egentlige tilnavn. Detaljerte bestemmelser er også blitt utferdiget bl.a. betreffende arve- og gaverett. På den annen side kommer hans bannstråler mot de kapitalistiske utsugere og plutokratene i et nokså eiendommelig lys ved en slik forordning, men de tyske arbeidere har vel i den apatiske sløvhetsstilstand de nå befinner seg, glemt det sosialistiske paradiset i folkefelleskapets tegn, som de tyske naziaugurer forspeilet dem i sin tid. I sin propaganda løy de listig og kynisk om det tredje rikets sosialiste paradiset - i virkeligheten skapte de et nazihelvete. Idag da det tyske folk vakler rundt blant bombekraterer, sammenstyrtede hus og rykende branntomter, faller det kanskje skjell fra dets øyne og de ser bitre sannhet at naziregimet har ført dem opp i en fryktelig ulykke, og at de selv har vært medvirkende til alle de forbrytelser som nazistene har begått rundt om i Europa under krigen.

- vvVvv -

RUSSISK-TSJEKKISK ALLIANSEAVTALE.

President Benes er kommet til Moskva for å undertegne en tsjekkisk-russisk allianseavtale av liknende innhold som den engelsk-russiske avtalen av 1941. Den er en defensivallianse og skal gjelde i 20 år. Avtalen inneholder også en paragraff, som gjør det mulig for andre russiske nabostater, eksempelvis Polen, å slutte seg til. Politiske kretser i London håper at det herigjennom er skapt en mulighet til å gjenreise de polsk-russiske relasjonene, men dette må ikke taes for annet enn et håp. Russlands innvendinger mot en østeuropeisk federasjon, som skulle tjene som et slags beskyttelsesbelte, er velkjente, men det er mulig innenfor rammen av det russisk-tsjekiske paktens å omfatte alle eller de fleste av Østeuropas småstater, deriblant Østerrike. Daily Telegraphs diplomatiske korrespondent framholder at Benes Moskva-besøk er et tegn på at mange missforståelser mellom de vestre allierte og Sovjetsamveldet er fjernet. Benes har tidligere i flere tilfelle vært iferd med å reise til Moskva, men vanskeligheter har alltid oppstått, og disse har ikke utelukkende vært av teknisk karakter.

- vvVvv -

SOVJETSAMVELDET OG EUROPA.

I en ledende artikkel vender den russiske regjerings offisielle organ "Isvestija" seg mot de påstander i engelsk presse om at Moskvadeklarasjonen innebærer at Sovjetsamveldet ikke lengre har noen innvendinger mot sammenslutninger av øst- og sentraleuropeiske stater.

"Hverken uttalelsen om Østerrike eller noen annen beslutning på konferansen gir den minste ledning til slike slutninger. Sovjetunionen erkjenner fullt ut at befrielsen av de små land gjenreisningen av deres uavhengighet og suverenitet er en av de viktigste oppgaver for ett krigsorganisasjonen i Europa likesom for opprettelsen av en varig fred. Men Sovjet tar også betraktning den faktiske situasjon som de små nasjoner vil befinne seg i umiddelbart etter fiendtlighetenes opphør. Til å begynne med kommer alle europeiske relasjoner til å bli preget av ustabilitet og usikkerhet. De små land behøver noen tid til å orientere seg. De må tilrettelegge sine egne anliggender og avgjøre naturen av sine relasjoner med andre stater. Noen kommer til å gjøre dette raskere enn andre, men for alle blir en overgangsperiode nødvendig.

På Moskvakonferansen klargjorde sovjetdelegasjonen sitt standpunkt til forhastede og kanskje artificielle sammenslutninger av småstater. Slike sammenslutninger som medfører avståelse av noen del av suvereniteten kan bare gjennomføres i følge de berørte folks vel overveide og fritt uttalte vilje. De betydningsfulle sluttsatser man kan dra av dette er: det er mulig at exilregjeringene i de av Tyskland okkuperte små stater på grunn av manglende kontakt med sitt folk ikke er istand til å garantere dem å fritt uttale sin vilje i slike viktige spørsmål som den om statsforbund.

Det er trolig at også nye regjeringer som opprettes i de okkuperte land umiddelbart etter krigen ikke har tilstrekkelig makt og myndighet til å overveie spørsmålet om statsforbund å gå imot folkets ønsker og derved volde komplikasjoner. Det finnes ingen tvil om at ordskiftet om federasjonsspørsmålet kan bli mer fruktbringende først etterat situasjonen er noe avklart etter krigens slutt og de små land har vunnet større ro og sikkerhet i sin uavhengige stilling. Disse russiske synsmåter utelukker ikke Sovjetsamveldets beredvillighet til på et beleiligt tidspunkt å drøfte spørsmålet i lys av etterkrigsamarbeidet med de andre forenede nasjoner. Sovjetsamveldets standpunkt skal imidlertid ikke komme til et fullstendig uttrykk om vi umiddelbart senere to viktige forhold: for det første anser Sovjet at det ville være urettferdig om de små land som har vært Tysklands vasaller nå, som medlemmer av noe statsforbund skulle få de samme og like gunstige vilkår som de småstaterhvilke er blitt offret for fiendens og særskilt de nevnte lands invasjon og okkupasjon. Videre - og det bør spesielt understrekes - avviser man på russisk hold bestemt alle forsøk på å gjenoppvekke politikken med "sikkerhetszoner" i en eller annen form mot Sovjetsamveldet. Dette russiske standpunkt til spørsmålet om statsforbund mellom de små europeiske land ble klarlagt inngående i Moskva.

"KRIGEN OG ARBEIDERKLASSEN" skriver at habsburgmonarkistenes planlegger å gjenopprette Donauveldet i form av en såkalt Donaufederasjon. De reaksjonære polske emigrantenes konspirasjoner strekker seg enda lenger. De har gitt Østerrike en plass i sin imperialistiske mot sovjet reorganiserte federasjon, som skal omfatte området mellom Østersjøen og Egeiske havet. Slike intrigemåter eres planer står i direkte motsetning til den sak som de europeiske kjemper for, nemlig frihet fra Hitlertyskland, og også i motsetning til det østerrikske folks særskilte interesser. Avisen kritiserer også siden Otto av Habsburg og skriver, at om denne søker å bevise at Østerrike er fri for ansvar for deltagelsen i Tysklands krig, så skjuler dette bare et maskert reaksjonært ønske å sette en grense for den befrielseskamp i Østerrike, som alene kan lede til opprettelsen av et demokratisk regime i landet. Andre politikere er også iferd med å vende folket bort fra hovedoppgaven, som består i å føre frihetskampen, og arbeider med ulike planer for Østerrikes framtidige status og internasjonale organisasjon.

-vvVvv-

10 MILLIONER TONN TIL DISPOSISJON FOR FRONT NR. 2

Man regner nå med at de allierte har 10 millioner tonn ekstra tonnasje til sin disposisjon for åpningen av den annen front i Europa. Opplysningen er basert på tilgjengelige rapporter fra skipsbyggeriene i England og De Forende Stater. Den allierte tonnasje har bare som følge av nybygningene steget med 4 millioner tonn siden mai. Dessuten må man huske på at ikke ubetydelige mengder tonnasje falt i de alliertes hender ved den italienske kapitulasjon. Midt i Middelhavet kan nå betraktes som et engelsk - amerikansk innhav, og de slipper nå den tidsödende omveien rundt hele Afrika for sine transporter fra England til Kairo. Nye styrker av bombefly kommer stadig fra fabrikkene i Amerika, men man holder det for trolig at betydelig større forsterkninger skal forelegges på de britiske øyer før man gir signalet til invasjonen.

- vvVvv -

UNGE TYSKE MENNESKEJEGERE I POLEN.

Den frie polske radiostasjon Swit har meddelt, at Gestapo i sinn menneskejakt etter arbeidere i Polen nå også benytter Hitlerjugend og fallskjermtropper eller også vanlige troppeavdelinger. I Krakow ble 25 personer som var tatt som gisler henrettet den 21. oktober. De gjorde forsvaret motstand da de ble ført til henrettelsesplassen, Det tyske telegrambyrå Transosean beretter at to barn søstrene Lakusiewize er henrettet for sabotasje i Gorlice.

8vvVvv-